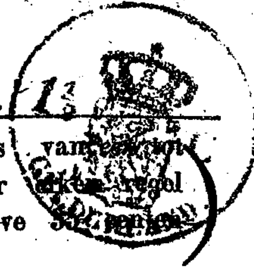
°. 1848. N°. 159.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal 's* weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is *f* 5 in de drie maanden.)

DINGSDAG 1 AUGUSTUS.

(De prijs der Advertentiën is van een tot *vijf* regels, *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve het zegelregt, voor elke plaatsing.)

De finantiëele voordragten.

III.

Dat het te-kort gedekt moet worden, is boven allen twijfel. De minister heeft geene toevlugt meenen te moeten nemen tot eene geldleening. Hij heeft, en hierin gelooven wij, dat hij gelijk had, den last van het oogenblik niet op de toekomst willen leggen. Welke offers op dit oogenblik eene vrijwillige geldleening van het land zou eischen, kan men opmaken uit hetgeen in Frankrijk geschiedt. En dat de minister tegen eene herhaling der gedwongen leening van 1844, op welke de heer VAN HALL in zijne dezer dagen uitgegeven brochure aandringt, opziet, zal niemand hem ten kwade duiden. Die maatregel zou op eene groote teleurstelling uitloopen, want niet ten tweeden male zou de natie zich door dat middel laten vangen.

Waarom echter de schatkistbilletten van 1840 niet te plaatsen zouden zijn, is niet duidelijk. Wanneer de anderen, die slechts vier ten honderd aan renten geven, genomen worden, waarom zouden deze, die vier en een half ten honderd opbrengen, het niet worden? Daarmede zou de minister een groot gedeelte van het deficit kunnen dekken. Deed men daarenboven de buitengewone wapening ophouden, bragt men in dit slecht gekozen oogenblik geene slechts gedeeltelijke verandering in de accijnswetten, zoo zou het te-kort met meer dan twee millioen verminderen. Wat verder te dekken viel, had men het best gevonden door eene tijdelijke verhooging der belasting op het personeel. Wanneer dit voor de hoogere klassen der aangeslagenen geschiedde en verminderingen toeliet voor groote huishoudingen, welke niet uit weelde, maar uit behoefte ruimer woningen betrekken en daardoor meer betalen moeten, zien wij niet ééne reden in, waarom men vreezen zou zich daardoor aan zekere verliezen bloot te stellen of dat de last *te onmatig* (dat is waarschijnlijk onmatiger dan nu) de belastingschuldigen drukken zoude. De buitengewone belasting zal altijd zwaar drukken, maar waarom eene verhooging van het personeel, welke bij de uitgifte der schatkistbilletten slechts twee of ten hoogste vier millioen zou behoeven op te brengen, zwaarder zou drukken dan eene belasting op de bezittingen, welke het geheele deficit zou moeten dekken, begrijpen wij niet. De verhooging van het personeel zou voordeelen gehad hebben, welke de belasting op de bezittingen geheel mist. Bij haar zou men voor zijne berekeningen een vasten grondslag gehad hebben en ofschoon het waar is, dat die belasting niet volgens de inkomsten, maar volgens de uitgaven geheven wordt, wordt dit gebrek verminderd door de menigvuldigheid der grondslagen. Men zou daarenboven niet overgelaten zijn aan de eerlijkheid der belastingschuldigen, op welke, waar het hun geldelijk belang betreft, zeer weinig te rekenen valt; en had den last kunnen leggen op hen, welke het best in staat waren dien te dragen.

De minister heeft de voorkeur gegeven aan de nadeeligste en onregtvaardigste aller belastingen, aan eene op de bezittingen. Deze heeft, behalve hare eigene, al de bezwaren eener belasting op het inkomen, maar geene harer voordeelen.

Bij eene belasting op het inkomen blijft buiten berekening alles, wat geene vruchten geeft; terwijl daarvan bij die op de bezittingen evenveel gevraagd wordt als van dat, wat vruchtdragende is. Meubelen, kleederen, boeken, schilderijen, prenten, enz. dragen evenveel als die bezittingen uit welker opbrengst wij leven. Zelfs die goederen, welke renten afwerpen, worden niet belast naar gelang der inkomsten, welke zij geven, maar naar gelang hunner eigendomswaarde, zoodat hij, die van een kapitaal, waarvan een ander acht of tien pCt. trekt, drie pCt. ontvangt, echter evenveel in de belasting moet dragen.

Eene belasting op de bezittingen is gewoonlijk veel hooger dan immer eene op de inkomsten wezen zou. Bij de laatste heft men volgens zekere classificatie, zoodat de belasting toeneemt, naarmate het inkomen grooter is. Hier betalen allen evenveel en juist daarin ligt eene harer grootste onbillijkheden. De rijke kan haar uit zijne gewone inkomsten voldoen, zijn kapitaal wordt niet aangetast; misschien zelfs houdt hij ook na de betaling der belasting nog over, waarmede hij zijn kapitaal vergroot; maar de burgerman, elk die de inkomsten van zijn vermogen volstrekt behoeft, ten einde te kunnen leven, die daarop meestal weinig of niet kan uitzuinigen, deze kan den zwaren hem opgelegden last niet voldoen, zoo hij niet een gedeelte van zijn kapitaal opoffert. Dit is dus voor hem eene blijvende vermindering van inkomen. Dit moet te eerder het geval wezen, als men de belasting binnen vijf maanden wil laten opbrengen, waardoor de last nog bijna twee en een half maal zwaarder wordt, dan wanneer men zijn deel in een jaar kon opbrengen.

Eene belasting, welke een gedeelte der burgerij noodzaakt hare kapitalen aan te spreken, is niet alleen eene grove onbillijkheid; zij is hoogst verderfelijk voor den staat. Daar het nationaal vermogen uit het gezamenlijk vermogen der leden van den staat bestaat, vernietigt zulk eene belasting daarvan een gedeelte. Dit moet van zelf nadeelig werken op de nijverheid, dewijl het verbruik zal verminderen, en daardoor tevens op de opbrengst der belastingen, welke van het verbruik geheven worden.

Men heeft de belasting tot eene hoogte opgevoerd, welke inderdaad ondragelijk is, vooral voor de burger- of middenklasse. Deze verdwijnt meer en meer; het is vooral de pligt des wetgevers te zorgen, dat hij daartoe niet medewerke.

De heer SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE noemde eens eene belasting op de inkomsten eene rijke bron van »teleurstelling, meineed en zedeloosheid." De belasting op de bezittingen zal dit op denzelfden grond zijn. Daar het onmogelijk is het vermogen van anderen eenigzins goed te schatten, komt alles ten slotte voornamelijk op eigen aangifte aan.

Wij betwijfelen zeer of de eed tegen misbruiken eenige zekerheid geeft, maar gelooven integendeel, dat bij andere onbillijkheden zich nog deze voegen zal, dat de eerlijke voor den oneerlijke betalen zal.

De minister heeft gevoeld, dat, bij eene enkele belasting op de bezittingen gelegd, het inkomen vrij zou loopen dat uit handen- of geestarbeid voorkomt. Hij tracht ook dit te treffen, door eene belasting van 5 pCt. op de jaarwedden en pensioenen der ambtenaren te heffen. Al meent men nu de nijverheid niet te kunnen treffen, dewijl deze dit jaar geene voordeelen gehad heeft, schijnt het echter niet van onbillijkheid vrij te pleiten, dat men alleen ambtenaren treft en honderden, welke niet een vast inkomen hebben, maar uit hunnen arbeid soms zeer groote inkomsten genieten, vrij laat.

Opmerkelijk is het, dat in de Memorie van Toelichting op geenerlei wijze de opbrengst der voorgedragene belasting geraamd wordt. Heeft de minister daaromtrent eene meening, waarom deelt hij die niet mede? heeft hij er geene, dan is het onzeker of zijn maatregel in staat zal zijn het tekort te dekken en is dus ook daarom onaannemelijk. Evenzeer verdient het opmerking, dat hij ten hoogste het

te-kort van dit jaar dekt, maar dat het volgende jaar weder eene nieuwe belasting zal eischen, want door deze wordt slechts in het tegenwoordige bezwaar voorzien; de oorzaken voor het vervolg blijven bestaan.

Algemeen is de indruk, welken deze finantiëele voordragten gemaakt hebben, zeer ongunstig geweest. Hare verwerping zal, hopen wij, den minister noodzaken een einde aan de nuttelooze wapening te maken en naar betere middelen rond doen zien, om, wat fouten der regering bedierven, te herstellen.

Buitenlandsche berigten.

RUSLAND.

Petersburg, *22 juli*. Bij de 3636 cholerazieken, die den 19den in behandeling gebleven waren, zijn dien dag 304 bijgekomen, 203 genezen en 198 gestorven. Bleven den 20sten in behandeling 3539 zieken.

HONGARIJE.

Pesth, *21 juli*. Onze Kamer van Afgevaardigden heeft zoo even, op voorstel van *Kossuth*, besloten, om een korps van 50,000 man tot versterking der Oostenrijksche armee naar Italië te zenden. Dit besluit, dat overigens slechts onder zekere voorwaarden genomen is, heeft algemeen verrast, daar men nog voor eenige dagen in een geheel anderen geest dacht; doch de alvermogende *Kossuth* heeft de vergadering tot dit besluit op de hem eigene wijze weten te bewegen. Doch hoewel de beloofde 50,000 man Hongaren nog slechts op het papier staan en welligt dan nog staan zullen, wanneer Italiës lot reeds zal beslist zijn, zoo zal toch de goede wil een gunstigen invloed uitoefenen en welligt bijdragen, om het sluiten van den vrede te bespoedigen. Intusschen komt Oostenrijk hierdoor tegenover Hongarije en Croatië in eene nieuwe verlegenheid, daar het aan beide volken geen regt kan laten wedervaren, zonder een van beiden te beleedigen.

DUITSCHLAND.

Hamburg, *27 juli*. De provisionneele regering van Sleeswijk-Holstein heeft eene proclamatie uitgevaardigd, en daarin te kennen gegeven, dat de onderhandelingen met Denemarken zijn afgebroken. De vijandelijkheden zijn weder hervat; de wapenen zullen beslissen. De regering betuigt de beste hoop op de toekomst te hebben en den oorlog tot het uiterste te zullen voortzetten.

Berlijn, *28 juli*. In de zitting van heden heeft de minister president *v. Auerswald* aan de vergadering medegedeeld, dat, ofschoon de onderhandelingen met Denemarken, zoo als reeds bekend is, niet den gewenschten uitslag gehad hadden, *nog niet alle hoop verdwenen is, eerlang het gewenschte doel te bereiken*. Ook gewaagde de minister van de bekende verklaring van den minister van Oorlog van het centraal bestuur. Het ongewone van deze handelwijze erkennende, uitte de minister de hoop, dat deze huiselijke aangelegenheid in het Duitsche vaderland, zoowel in den vorm als in het wezen, niet moeijelijk tot eene schikking konde voeren. Met ijver de eenheid van Duitschland behartigende zoude het ministerie tevens alle maatregelen vermijden, welke de waardigheid en zelfstandigheid van Pruisen, zoo noodig voor de sterkte van Duitschland, in gevaar konden brengen.

Deze verklaring van den minister werd met luiden bijval ontvangen.

DENEMARKEN.

Altona, *26 juli*. Ten gevolge van het afbreken der vredes-onderhandelingen met Denemarken, zullen de heeren *Beseler* en professor *Christiansen* heden avond hier doorkomen, en zich dan in gezelschap van den koopman en afgevaardigde *Semper*, naar Frankfort begeven, om de centrale magt te bewegen tot eene krachtige hervatting van den oorlog.

— Gisteren zijn de Denen bij Schleimünde, nabij Cappeln, geland, ten gevolge waarvan te Sleeswijk de generale marsch werd geslagen.

— Er zijn nu weder ernstige vijandelijkheden op til, zoo als blijkt uit de bovenstaande landing der Denen, ook heeft de provisionneele regering eene officiëele oorlogsverklaring aan de Denen gezonden.

ENGELAND.

Londen, *28 juli*. Het valsche gerucht wegens eene nederlaag der troepen in Ierland heeft gisteren avond in het Huis der Lords aanleiding gegeven tot de vraag aan lord *Brougham*, of de regering iets van dien aard had ontvangen, waarop de markies van *Lansdowne* antwoordde, te gelooven, dat het berigt ongegrond zoude worden bevonden; een brief van den Onderkoning van daags te voren liet niets zoodanigs vermoeden, evenwel was hij van oordeel, dat den een of den anderen tijd eene uitbarsting zoude plaats grijpen, die echter naar zijne meening niet die gevolgen zoude hebben, als het gerucht had gezegd. De markies van *Londonderry* laakte de regering, dat zij den geest van opstand zoo hoog had laten klimmen, alvorens krachtige maatregelen van bedwang in het werk te stellen.

Ook in het Huis der Gemeenten zeide sir *G. Grey*, dat hij niet aan de waarheid van het gerucht nopens eenen opstand in Ierland en eene nederlaag der troepen geloofde, en dat er maatregelen waren in het werk gesteld, om den persoon, die het berigt aan het telegrafische bureau te Liverpool had bezorgd, op het spoor te komen en te arresteren. De ministers hebben de Iersche leden des Parlements en een ieder, die op de bevolking, aldaar invloed zou kunnen uitoefenen, uitgenoodigd zich naar Ierland te begeven, ten einde door raad en daad mede te werken tot het voorkomen van eene insurrectie daar te lande.

Londen, *29 juli*. In den nacht van donderdag is eene batterij artillerie van Woolwich naar Ierland vertrokken. Sterke detachementen koninklijke mariniers staan in gereedheid om terstond naar die gedeelten des lands te marcheren waar hunne tegenwoordigheid vereischt wordt.

De berigten uit Ierland, die gisteren namiddag te Liverpool ontvangen werden, hebben groote ontsteltenis verwekt en de geruchten, die per pakket van Cork werden aangebragt, deden de grootste bezorgdheid koesteren voor het spoedig uitbreken van een opstand. Te Liverpool heerscht de grootste gisting; de beurs was er bezocht door een ongewoon groot aantal personen en hoopen Ieren stonden in gespannen verwachting den uitslag te gemoet te zien van de procedure tegen de personen in wier bezit pieken en andere wapenen zijn gevonden.

Te Manchester is eene proclamatie tegen de clubs afgekondigd, terwijl daarentegen te Bolton in Lancashire een uiterst oproerig document is aangeplakt, waarbij het volk wordt opgeroepen, de Ieren bij te staan en aldus het charter te verwerven. Jl. dingsdag hadden er volksoploopen plaats die gelukkiglijk nog tot geene betreurenswaardige gevolgen geleid hebben.

Te Dublin is eene proclamatie van den lord-luitenant van Ierland uitgevaardigd, die tegen alle oproerige handelingen en ongeoorloofde praktijken waarschuwt en tevens alle welgezinden uitnoodigt om de orde zooveel mogelijk te handhaven.

Bij eene andere proclamatie zijn de clubs opgeheven en is het bezoeken derzelve verboden, terwijl bij overtreding geweld zal gebruikt worden.

Vooral uit het zuiden van Ierland zijn de berigten hoogst ongunstig; met ieder uur ziet men het uitbreken van een opstand te gemoet. Voortdurend vertrekken troepen derwaarts. In Galway, Roscommon en Tipperary is de stand van zaken gunstiger.

FRANKRIJK.

Parijs, *28 juli*. Het committé van wetgeving heeft zich gisteren met de belangrijke quaestie van den lijfsdwang bezig gehouden, waaromtrent een der onder-commissarissen een wetsontwerp had vervaardigd. Het committé heeft besloten de volledige herziening van de wetgeving op dit punt uit te stellen en voor het oogenblik den lijfsdwang te behouden, met afschaffing van het besluit van het Provisioneel Bestuur over dit onderwerp.

— De commissie voor de constitutie heeft gisteren over de quaestie van den arbeid beraadslaagd. Bij de voorloopige beraadslaging hebben zeven bureaux voor het regt op den arbeid en acht er zich tegen verklaard. De voormalige afgevaardigden, de HH. *Berryer*, *Thiers*, *Duvergier de Hauranne*, *Dufaure*, *Vivien*, *Leon Faucher* hebben er tegen gesproken; vooral de leden des bestuurs onder het Voorloopige Bewind hebben er zich voor verklaard.

—Men verzekert, dat de commissie van onderzoek aangaande de gebeurtenissen van 15 mei, 23, 24, 25, en 26 junij, op het punt is bij de Nationale Vergadering het resultaat van haar onderzoek in te leveren. Van alle kanten heeft zij inlichting ontvangen en zelfs verklaringen, die zij niet gezocht had. Maar het is de vraag of zij alles zal openbaren, wat zij te weten is gekomen. Een van de voornaamste leden der commissie zeide dezer dagen: het onderzoek daalt niet naar beneden, maar klimt op. Ook de heer *Causidière* is door de commissie gehoord.

— De heden uit Italië ontvangen berigten zijn, in vele opzigten, hoogst belangrijk. De tijdingen uit Lombardije zijn gunstig voor de zaak der Italiaansche vrijheid. Het garnizoen van Verona, een uitval beproefd hebbende, is teruggeslagen en heeft 3600 man zoo aan gevangenen als gedooden en gewonden verloren. Een andere uitval der Oostenrijkers uit Mantua is niet gelukkiger geweest, daar moeten 7000 Oostenrijkers door 4000 Romeinen, Toskaners en Napolitanen teruggeslagen zijn. Eindelijk hebben de Piemontezen een legerkorps van 17,000 man Oostenrijkers geslagen, die het garnizoen van Verona te hulp wilden komen. Op den 19den zou laatstgenoemde stad gebombardeerd worden.

De Paus heeft een gemotiveerd protest ingediend tegen den aanval der Oostenrijkers op zijn grondgebied, wegens hunne tijdelijke bezetting van Ferrara. De Kamer van Afgevaardigden heeft hem daarvoor in een adres haren dank betuigd, maar te gelijker tijd krachtig aangespoord, om openlijk en plegtig den oorlog tegen Oostenrijk onmiddellijk te verklaren.

Het *Journal des Débats* deelt uit de Pauselijke Staten hoogst belangrijke tijdingen mede. Volgens deze zouden de vier legatiën en een deel der marken tegen het gezag des Pausen zijn opgestaan, ten gevolge der achteruitgaande strekking, in het antwoord des Pausen op het adres der afgevaardigden aan den dag gelegd. Men heeft in de legatiën beraadslaagd over hetgeen men te doen had, daar eene partij de onmiddellijke toetreding tot het koningrijk van Opper-Italië verlangde en eene andere partij voor de aansluiting met Toskane stemde. Eindelijk heeft men zich bepaald tot de benoeming van een voorloopig bewind, dat zich bovenal zou hebben bezig te houden met al hetgeen den oorlog raakte en dat wel door geheel onafhankelijk van Rome's bewind te handelen. Dit bewind, dat te Bologna zitting heeft, is gepraesideerd door den graaf *Bianchini*, en ook de heeren *Antonini* en *Canuti* maken er deel van. Is deze tijding inderdaad waar, dan is dit de eerste stap tot eene algeheele scheiding tusschen de legatiën en den Heiligen Stoel.

Binnenlandsche Berigten.

's Gravenhage, *29 juli*. Door de Eerste Kamer is heden verworpen: 1o. het wets-ontwerp tot afschaffing der straf van geeseling en brandmerk en 2o. dat tot niet-vervulling der vacatures in de hoven, beide door de Tweede Kamer aangenomen.

— Bij besluit van den 28sten juli jl., no. 73, heeft Zijne Majesteit tot gewoon hoogleeraar in de regtsgeleerde faculteit aan de hoogeschool te Leiden benoemd den heer mr. *J. de Wal*, thans secretaris generaal bij het departement van Binnenlandsche Zaken.

's Gravenhage, *30 juli*. Men verneemt thans, dat de minister *Lightenveldt* zich te Maastricht bevindt in de betrekking van buitengewoon commissaris toegevoegd aan den gouverneur van Limburg, voor de aangelegenheden van dat Hertogdom. De gouverneur van Limburg heeft dan ook reeds, naar men beweert, ten gevolge van de door den heer *Lightenveldt* overgebragte instructiën, eene proclamatie aan de Limburgers uitgevaardigd, waarin hij hun te kennen geeft, dat bij velen, ten gevolge van het besluit der Nationale Vergadering te Frankfort, de scheiding van het Hertogdom Limburg van de Nederlanden, als een feit beschouwd wordt, ofschoon de wettige positie van Limburg niet kan worden veranderd, dan met toestemming des Konings en der wetgevende magt; dat de wettige autoriteit des Konings moet zijn en blijven geëerbiedigd en hij hen dus aanspoort om met kalmte en bedaardheid en met het oog op de bestaande tractaten af te wachten, dat de toekomst door de hooge belanghebbende partijen zal zijn geregeld, terwijl overigens de militaire magt van den staat krachtdadig zal weten te onderdrukken, elken inbreuk op de openbare orde en veiligheid, even als elke aanranding tegen de wettige overheid.

Leiden, *29 juli*. Door verschillende ingezetenen dezer stad is het volgende adres aan de Staten-Generaal aangeboden:

»Volkomen bereid om hun aandeel in de lasten te dragen, welke het welzijn des lands vordert, hebben de ondergeteekenden echter gemeend bij U Edel Mogenden te moeten opkomen tegen het ontwerp van wet, houdende belasting op de bezittingen en op de inkomsten van ambten, wachtgelden en pensioenen. En wat oorzaak en wat beginsel betreft, schijnt ons die voordragt ten eenenmale onaannemelijk.

»Zeer heeft het ons bevreemd uit de memorie van toelichting te ontdekken, dat zonder genoegzame aanleiding en terwijl ons land van de stormen, welke elders woedden, bevrijd bleef, de dienst van dit jaar met een nadeelig slot van omstreeks twaalf millioen gulden zal sluiten. Aan drie oorzaken wordt dit toegeschreven: 1o. aan de buitengewone wapening, 2o. aan de mindere baten, welke de Oostindische bezittingen zullen afwerpen, 3o. aan de mindere opbrengst der gewone middelen van inkomsten, zoo uit hoofde der tijdsomstandigheden als ten gevolge der voorgestelde wijziging der wet op het gemaal en geslagt. Alle drie rusten op fouten, tegen welke het vooral op dit oogenblik noodig is te waarschuwen.

»De buitengewone wapening, welke slechts vier maanden geleden een vroeger minister van Finantiën verzekerde, dat aan het land, voor 'shands geene nieuwe lasten kosten zou, zal ons desniettegenstaande reeds nu op bijna vijf millioen te staan komen boven de ruim zeventien, op welke de begrootingen der departementen van Oorlog en Marine voor 1848 geraamd waren. Wij hebben ons afgevraagd, welk nut die buitengewone wapening heeft aangebragt, welk zij in het vervolg geven zal, maar vonden op die vraag geen voldoend antwoord. Niemand kan oprègter dan wij het behoud van ons onafhankelijk zelfbestaan wenschen, maar wij wenschen dit op eene betere wijze dan door eene even kostbare als nuttelooze wapening verzekerd te zien. Tegen volksbeweging, gelijk wij rondom ons zagen plaats grijpen, baten legers weinig; de ondervinding bewees het. Goede instellingen, door welke het volk zijne regten erkend en den weg tot eene betere toekomst geopend ziet, bieden meer zekerheid dan de talrijkste en best geoefende krijgsbenden. Op het oogenblik, dat alles, gelijk zelfs uit dit wets-ontwerp blijken kan, bezuiniging ten dringendste aanraadde,

Was het vermeerderen der uitgaven voor eene zaak van zoo twijfelachtig nut eene hoogst onvoorzigtige handeling, op welke wij wenschen, dat men zoo spoedig mogelijk terugkomen zal. De Nederlandsche maatschappij heeft al hare krachten te zeer noodig, dan dat eene ijdele vrees die mag doen verspillen. Zij leeft nog te zeer onder den druk der gevolgen van het stelsel van volharding, dan dat men nalaten mag tegen elke herhaling van het toen gebeurde te waarschuwen.

»Ook de misrekening in de Oost-Indische baten schijnt ons, Edel Mogende Heeren, het noodzakelijk gevolg eener onverstandige handelwijze, omtrent welke de aanhangige voordragt de oogen, hopen wij, openen zal. Voor eigene en vaste uitgaven, niet op eigene en zekere middelen te rekenen, maar hare bestrijding aan een gelukkig toeval over te laten, is zeker geen middel om ooit tot een ordelijk finantiewezen te geraken. Jaar op jaar liet men het van de weêrsgesteldheid en de rust op Java afhangen, of onze rekening, met een te-kort zou sluiten, dan wel of de inkomsten de uitgaven dekken zouden. Men zegge niet, dat eene andere handelwijze onmogelijk was. Hoe toch zou men gedaan hebben, wanneer de koloniën, gelijk gedurende de eerste jaren na hare terugbekoming plaats had, geene baten hadden afgeworpen? Het zou dan onmogelijk geweest zijn op haar te rekenen; men zou dus in tijds ingekrompen en de uitgaven tot het volstrekt noodzakelijke beperkt hebben. In meer dan één opzigt zijn ons die Oost-Indische millioenen verderfelijk geweest. Zij hebben tot schroomelijke misbruiken en tot het in stand houden eener huishouding verre boven onze krachten geleid. De misrekening van dit jaar kan zich herhalen. Zij zal toenemen, zoodra men begrijpt, dat zedelijkheid en welbegrepen staatsbelang vordert, dat die baten vooral in het belang der kolonie moeten besteed worden en alleen het overschot, zoo er een is, ten voordeele van het moederland mag strekken. Men mag niet als buitengewone vermindering van inkomsten noemen het wegblijven eener ontvangst op welke men nimmer had behooren te rekenen. Hetgeen nu gebeurd is, zal, hopen wij, de regering tot les strekken, niet langer bij hare begrootingen op de koloniale bijdragen te steunen. Men zal begrijpen dat het finantiëel bestaan van het moederland niet langer van zijne koloniën en hare wisselvallige baten mag afhangen. Men zal begrijpen, dat men zijne hulp elders zal moeten zoeken in vereenvoudiging van het bestuur, in bezuiniging op hare inrigting. U Edel Mogenden hebt die behoefte gevoeld, toen gij in uw voorloopig verslag omtrent de ontwerpen van grondwets-herziening uwen wensch tot vermindering van het inkomen der kroon, aan de voeten des troons bragt; eenen wensch, welken 's Konings grootmoedigheid gewis niet onvervuld zal laten.

De ondergeteekenden vragen, of het in zulke oogenblikken, in welke men buitengewone uitgaven meent te moeten doen, en over vermindering van hetgeen men gewone inkomsten noemt, klaagt, het geschikte tijdstip is, tot afschaffing eener vaste inkomst over te gaan? Hoe overtuigd men ook van de wenschelijkheid moge zijn, de belastingen zoo veel mogelijk direct te heffen; op dit oogenblik zal elk, gelooven zij, de voorgestelde wijziging niet enkel een halven, maar tevens, vooral in den tegenwoordigen zeer goedkoopen tijd, hoogst ontijdigen maatregel noemen. Daar de kosten der heffing zoo goed als niet verminderen, en de accijnsen op die voorwerpen door de gemeenten vooreerst wel zullen moeten blijven geheven worden, mist het voorstel het belangrijkste voordeel en breekt den zamenhang van het bestaande belasting-stelsel. Zoo lang men niet met een geheel plan van hervorming kan te voorschijn komen, schijnt het voorbarig en gevaarlijk de overijlde belofte, door een gewezen minister in uw midden gedaan, te vervullen; eenen schakel uit den keten te rukken, om diens vervulling aan den tijd over te laten.

»Het te-kort moet intusschen gedekt worden. De minister meent dat het onmogelijk is daarin, althans voorloopig, door uitgifte van schatkistbiljetten, krachtens de wet van 27 december 1840, te voorzien, dewijl deze niet te plaatsen zouden zijn; iets dat bij den grooten overvloed van ledig liggende kapitalen te meer verwondering moet wekken, als men bedenkt, dat deze schatkistbiljetten tot eene rente van $4\frac{1}{2}$ pCt. kunnen worden uitgegeven, terwijl die, welke slechts 4 ten honderd opbrengen, $99\frac{3}{4}$ pCt. genoteerd staan en zelfs gedurende de finantiëele crisis der laatste maanden, meestal op die hoogte bleven. Men draagt eenen buitengewonen maatregel voor, eene belasting op de bezittingen en op de inkomsten. In 1844 werd ons voorgespiegeld, dat het laatste offer van de natie gevraagd werd, dat daardoor voor goed, zonder buitengewone rampen, de zaken op een effen voet zouden gebragt zijn. Vier jaren zijn verloopen, van rampen zijn wij vrij gebleven, en op nieuw wordt eene buitengewone belasting gevraagd, zonder dat er eenige zekerheid gegeven wordt, dat het volgende jaar niet eene dergelijke vordering zal zien. En die belasting is zoo drukkend en verderfelijk als er hier immer eenige geheven werd. Zij wordt tot eene zoo buitensporige hoogte gedreven, dat een groot gedeelte der belastingschuldigen daaraan niet zal kunnen voldoen, zonder een deel van hun kapitaal op te offeren, wat met de eerste regels van billijkheid en een goed belastingstelsel strijdt. Deze moet binnen zulke grenzen blijven, dat het nationaal vermogen niet worde aangetast; zulk eene vermindering van het kapitaal, welke bij kleinere fortuinen niet door latere spaarzaamheid kan hersteld worden, is te gevaarlijker in eenen tijd, waarin de nijverheid ten gevolge van velerlei oorzaken kwijnt. De belasting stopt dan op nieuw eene harer bronnen. De voorgestelde, daarenboven is zoo drukkend, dat de bezitters van kleine kapitalen er door te gronde moeten gaan. De kleinere rentenier, welke een sober leven leidt van de door hem opgespaarde of aangeërfde gelden, wordt er geheel door bedorven, en een nieuwe slag aan de middenklassen der maatschappij toegebragt, Of zal het geen onherstelbaar verlies zijn, wanneer iemand, die een kapitaal van vijftien duizend gulden bezit en daarvan nog geene twaalf gulden in de week trekt, gedwongen wordt *in vijf maanden* honderd twaalf en een halve gulden, veel meer dan een zesde van zijn jaarlijksch inkomen, op te brengen; vijf en een derde gulden per week van een inkomen, dat nog niet twaalf gulden bedraagt? Niet enkel de belasting zelve is onmatig drukkend, — de spoed, met welke zij gevorderd wordt, maakt den last voor den middenstand ondragelijk. Daardoor te meer kan deze haar niet uit zijne inkomsten bestrijden, maar moet zijn kapitaal aanspreken, en zoo zal de last, welken de wet op hem legt, hem niet eens, maar blijvend treffen. Verder, of de bezittingen vruchtdragende zijn of niet, maakt in het ontwerp geen verschil; ook die, welke geenerlei inkomsten geven, worden even zwaar belast als zij, welke zware renten afwerpen.

»Wat de belasting op de inkomsten aangaat, meenen de ondergeteekenden te mogen vragen, of het niet billijker ware geweest niet enkel de ambtenaren, die hier in zeer uitgestrekte beteekenis genomen worden, maar allen, welke zich door ligchamelijken of zielsarbeid, inkomsten verwerven, daaraan te onderwerpen?

»Tegen eene zoo verderfelijke, onmatige en onregtvaardige belasting, meenden wij ons tot UEd. Mogenden te moeten wenden, welke ongetwijfeld de oorzaken van het bestaande deficit zult doen ophouden, ten einde verdere vergrooting te beletten; welke gewis op dit oogenblik uwe handen niet tot eene gedeeltelijke en daardoor reeds weinig afdoende herziening van ons belastingstelsel leenen, maar dit uitstellen zult, totdat men het aan eene geheele herziening zal onderwerpen; welke zekerlijk aan eene zoo heillooze en onmatige belasting uwe goedkeuring niet hechten zult.

Leiden, juli 1848. »'t Welk doende, enz."

Maastricht, *29 juli.* De onderstaande proclamatie is gisteren in het Hertogdom uitgevaardigd:

PUBLICATIE.

»De gouverneur van het Hertogdom Limburg:

»Brengt ingevolge den last door de hooge regering op hem verstrekt, ter kennis van de ingezetenen dezer provincie: dat een besluit door de Nationale Vergadering te Frankfort den 19den juli 1848 genomen, aan velen schijnt te doen denken, dat eene afscheiding van het Hertogdom en de Nederlanden een aangenomen en erkend feit is, en dat uit die gedachte stoornis der rust en miskenning van het wettig gezag kunnen voortspruiten.

»Dat Zijne Majesteit de Koning der Nederlanden door grondwet, eed en tractaten is gehouden, Limburg overeenkomstig 's lands wetten te regeren en de geheele uitgestrektheid van het grondgebied des rijks te bewaren.

»Dat die regtstoestand van Limburg sedert acht jaren onverbroken bestaande, en openbaar erkend, niet kan of mag worden opgeheven, dan met bewilliging des Konings en onder goedkeuring der wetgevende magt.

Limburgers!

»Uit dezen toestand van zaken vloeit voort, dat het wettig gezag des Konings moet zijn en blijven geëerbiedigd.

»Blijft dan rustig, onderwerpt u aan de orde en wet.

»Uw welbegrepen belang en het heil van Limburg vorderen zulks.

»Onrust en geweld hebben nimmer geluk over een land of stad verspreid, maar steeds tot verderf en tallooze rampen gevoerd.

»Wacht dus met het oog op de bestaande tractaten de regeling der toekomst door de Hooge partijen met bedaarden zin en rustig af, en zijt allen bereidvaardig om elke gewelddadige aanranding van personen, van goederen of van wettige autoriteiten tegen te gaan.

»De krijgsmagt van den Staat zal, met inachtneming van de strengste tucht, elke inbreuk op rust en orde, of vergrijp tegen het wettig gezag, met kracht beteugelen.

»Hare roeping is niet om oorlog in deze landstreken te voeren of verwoesting aan te rigten, alleen strekt zij om het gezag der wet en u aller veiligheid te doen eerbiedigen.

»En ten einde niemand onwetend blijve van hetgeen hij behoort te kennen, bevelen Wij, dat deze in plakkaatvorm gedrukt, dadelijk na ontvangst en buitendien nog eenmaal op den eerstvolgenden zondag, op de gebruikelijke wijze in alle steden en gemeenten van het Hertogdom, door de zorg van het plaatselijk bestuur, in het openbaar worde afgekondigd, en onverwijld na de eerste aflezing aldaar aangeplakt.

»Gegeven te Maastricht, den 28sten juli 1848.

»De gouverneur voornoemd,

»E. VAN MEEUWEN."

ARNHEM *29 juli.*

In ons *Bijblad* van heden deelen wij mede: 1o. *Binnenlandsche berigten.* 2o. *Limburgsche zaken:* Vertrek van den heer *Lightenvelt* naar Maastricht; adres van den stedelijken raad van Maastricht aan den Koning der Nederlanden; beschouwing van het *Journal du Limbourg* over de *Limburgsche zaken.* 3o. *Nederlandsch Indië.* 4o. *Buitenlandsche berigten:* Opening der Nationale Vergadering te Weenen. Zitting van het Lagerhuis van den 25sten. 5o. *Laatste berigten.*

Jongste nieuwstijdingen.

ARNHEM, *31 juli.*

De Nationale Vergadering heeft gisteren (29 juli) twee besluiten genomen, van welke het eene eene nederlaag is voor het tegenwoordig bestuur en het andere eene afkeuring van het oud-Provisioneel Bestuur.

Het tegenwoordig bestuur vroeg een crediet van $9\frac{1}{2}$ millioen aan voor de mobile garde en magtiging tot het oprigten van eene garde te paard. De Nationale Vergadering heeft het crediet verminderd tot $5\frac{1}{2}$ millioen en de magtiging tot het oprigten van de garde te paard niet verleend.

Het oud-Provisioneel Bestuur had aan de tontines bevolen alle sommen, die onder hen berustende waren in de schatkist te storten. De Nationale Vergadering heeft dit als eene berooving aangemerkt; de minister van Finantiën heeft erkend, dat het eene berooving was en er is besloten deze sommen te restitueren. Bij gebrek aan contant geld, zal men met effecten rembourseren.

De ontwerpen van den minister van Finantiën, den heer *Goudchaux*, vinden in de bureaux der vergadering veel tegenstand. De belasting op de hypotheken zal waarschijnlijk niet doorgaan.

De fondsen zijn steeds dalende.

Het Piemontesche leger heeft eene nederlaag geleden te Villafranca, te Somma-Campagna en Soria. Dit feit wordt berigt door den *Italia del Popolo* van den 24sten. Op een ander punt, tusschen Governolo en Sachetta, zouden de Piemontezen de Oostenrijkers geslagen hebben. Het Oostenrijksche leger bevindt zich tusschen Mantua, Verona en Lignano; men denkt dat het een' beslissende slag op het oog heeft.

Te Rome en in het algemeen in den Kerkelijken Staat heerscht veel onrust en verwarring. Het volk is de Kamer der Afgevaardigden binnengedrongen. De Paus heeft geweigerd de deputatie te ontvangen, die hem uit naam dezer vergadering een adres kwam aanbieden. De tijding, reeds twee dagen geleden, door ons medegedeeld, dat er een plan zoude bestaan om den Kerkelijken Staat bij Toskane in te lijven; wordt van verschillende kanten bevestigd.

Mengelwerk.

Varia.

(*Vervolg van no. 158.*)

's Gravenhage, *27 juli.*

Onder de elf millioen, welke het ontwerp van wet houdende belasting op de bezittingen en op de inkomsten van ambten, wachtgelden en pensioenen, zich voorstelt uit de natie te putten, is begrepen eene som van *f* 1,300.000, welke de accijnsen geacht worden minder te zullen opbrengen ten gevolge der voorgestelde wijziging in de wet op het gemaal en het geslagt. Tegenover de buitengewone heffing van elf millioen gulden, staat dus eene belasting verligting van een millioen drie maal honderd duizend gulden; zoodat het meerder bezwaar, aan de natie opgelegd, eigenlijk negen millioen zeven honderd duizend gulden zou beloopen.

Hoe innig deze buitengewone heffing het meerendeel der betrokkenen zou treffen, behoeft wel niet te worden aangewezen; eene andere vraag is of daartegen de vermindering van den accijns op het gemaal en geslagt de geringe standen baten zou?

Hoe heilzaam ook zoodanige verligting voorkomen moge, ware zij de vrucht van gewenschte hervormingen en bezuinigingen in het staatsbestuur, volstrekt ondoeltreffend schijnt zij, wanneer zij, gelijk hier voorgesteld wordt, gepaard gaan moet met eene oneindig zwaarder belasting der meer gegoeden.

Eene zoo ontzaggelijke heffing op de bezittingen en inkomsten, gelijk hier boven het hoofd hangt, kan niet anders dan eene aanmerkelijke inkrimping der uitgaven van de getroffenen ten gevolge hebben. Het meerendeel der slagtoffers van der regering onwil om te bezuinigen, zal zich alles wat maar eenigermate naar weelde zweemt, moeten ontzeggen: en hoe velen zijn er niet onder de lagere, arbeidende klasse, welke van die weelde leven? Vernietig deze weelde en gij ontneemt den arbeider zijn loon.

Wat beteekent het, brood en vleesch eenige centen goedkooper te maken, wanneer gij daarentegen den arbeider van zijn loon versteekt? Maakt gij alzoo zijnen toestand niet oneindig erger.

Wordt de buitengewone heffing van elf millioen bewilligd, zoo kan het niet anders of verreweg het meerendeel der getroffenen moet zich allerlei niet volstrekt noodige uitgaven ontzeggen. Goud en zilverarbeid, bij voorbeeld, wordt schier niet meer aangekocht: het gevolg daarvan is dat goud en zilverarbeiders hun werk verliezen. Aankoop van meubilair wordt zooveel mogelijk vermeden: meubelmakers geraken daarbij buiten werk. Rijtuigen worden afgeschaft; wagenmakers, koetsiers verliezen hun brood. Menigeen, die zon- of feestdagen een rijtuig huurde om met zijn gezin eene uitspanning te nemen, moet zich die weelde ontzeggen: verlies voor huurkoetsiers en herbergiers, die gevolgelijk hunne knechts moeten afdanken; en zoo zou men nog honderd voorbeelden kunnen aanhalen, ten betooge dat de verarming der meer gegoeden den daglooner verhongeren doet.

Moge alsdan brood en vleesch een paar centen goedkooper zijn geworden, wat baat zulks den daglooner, die zijn werk, en bij gevolg, zijn loon verliest?

En hoeveel, ook onverdiende, armoede, hoeveel armoede, die zoo gaarne vlijtig zijn zou, leeft er in Nederland, niet van aalmoezen? — Zijn het louter rijken die aalmoezen geven, of is het ook niet dikwijls degene, die ter naauwernood zich zelven en zijn gezin kan verzorgen? Welnu, allen die slechts twee duizend gulden bezitten, allen wier traktement of pensioen zes honderd gulden te boven gaat, al dezen grijpt de onverzadelijke schatkist aan; van al dezen vordert zij . . . wat zij welligt als aalmoes gaven! De schatkist eischt dan de bete broods, die liefdadigheid den hongerigen reikte.

Het is waar dat zij daarentegen aan den ontslagen arbeider aan den penningloozen behoeftigen zal kunnen zeggen: wat klaagt gij! de accijns op het gemaal en geslagt is verligt.

Nog eens: verligting van den accijns op brood en vleesch, verligtingen op al de eerste behoeften des levens zijn allerwenschelijkst, wanneer zij den geringeren man te stade kunnen komen; wanneer zij zonder aanmerkelijk bezwaar dergenen, die hem bezoldigen of voeden, kunnen worden daargesteld. Maar wanneer zij gepaard gaan met de wegname van datgene wat in de meer gegoede hand tot bezoldiging of voeding der arbeidende of behoeftige klasse diende, dan zijn zij niet alleen ondoelmatig, maar heilloos. Dan is het eigenlijk niet anders dan hem, die brood vroeg, een gekleurden steen geven. Goedkooper brood en vleesch — maar minder of geen geld om het te koopen: ziedaar de vermindering van den accijns ter concurrentie van ƒ1,300,000, *gepaard* met eene buitengewone heffing van ruim het zevenvoud dier som.

Hoe gansch anders zou het zijn wanneer de verligting van den accijns het weldadig gevolg ware van doelmatige hervormingen en bezuinigingen in het staatsbestuur! Wanneer niet aan de eene zijde tegenwoordig bezwaard wierd wat aan de andere zijde verligt heette, en wanneer de toekomst, in stede van donkerer en donkerer zich lichter en lichter voordeed. Zwart is thans ons verschiet: elf millioen voor 's hands: wie weet hoeveel millioenen weder in het volgende jaar! Want thans zijn wij nog in vrede met het buitenland en heerscht er binnen 's lands nog rust. Zijn er bij zoodanigen toestand elf millioen buitengewoon benoodigd, wat zal het dan wezen, als er oorlog of onrust komt?

Daarover schijnen zich onze ministers minder te bekommeren. Hunne zorg ijvert vooral voor de verzekering (bij de grondwetswijziging) der voortduring van allernoodzakelijkste uitgaven, als daar zijn:

ƒ 1,000,000 voor inkomen des Konings;
» 200,000 » » Prinsen VAN ORANJE;
» 150,000 » » eener Koningin-weduwe;

ongeveer ƒ 100,000 welligt, voor schadeloosstelling der schatrijke leden der Eerste Kamer;

terwijl van allerlei andere bezuinigingen, die men zonder bezwaar *dadelijk invoeren kon*, slechts *sprake* is en sprake *blijft*.

In België, Frankrijk, Duitschland *zijn* reeds allerlei bezuinigingen *ingevoerd*, in Nederland heeft nu het ministerie burgerlijken zin eene buitengewone heffing van elf millioen voorgesteld; met bijvoeging der echt Fransche bepaling »dat ieder ingezeten die *den 1sten juli 1848* zijn domicilie of den zetel zijns vermogens binnen het rijk gevestigd had, het rijk niet met der woon zal mogen verlaten, zonder vooraf gesloten borgtogt, ten genoege des ontvangers, voor de verschuldigde belasting, waartoe hij des noods door beslag op zijne goederen zal worden genoodzaakt" (artt. 3 en 29 des ontwerps)!

't Is fraai!

Ingezonden Stukken.

Hebben wij eenig finantiëel belang bij het behoud van het hertogdom Limburg?

Limburg telt, met inbegrip der twee Nederlandsche vestingen Maastricht en Venlo, 203,058 inwoners. Zij deelden in 1842 in de belastingen voor ƒ9.39 c. per hoofd; dat is nog niet de *helft* van de gemiddelde som welke in geheel Nederland, en nog niet het een derde deel van hetgeen in de provinciën Holland wordt betaald. (1) *Geheel* Limburg bragt de som op van ƒ1.906.712. — Het is de provincie die het *allerminst* opbrengt, en het *allermeeste* kost. De vesting Maastricht had, ook in gewonen tijd, het talrijkste garnizoen, zoowel in infanterie, kavallerie als artillerie, te zamen in getalsterkte het 4de deel van ons geheele leger. Het geheele leger kostte in gewonen tijd ƒ12,000,000 — stel dus voor Maastricht ƒ1,714,299. Reken hierbij de vesting Venlo, en het korps maréchaussées, dan mag men aannemen, dat *alleen de militaire bezetting* van Limburg zoo veel, en *meer* zelfs kost, dan het geheele land opbrengt. Nu denke men aan het leger kommiesen en allerlei ambtenaren voor dien aan alle kanten door vreemde grenzen bekneld en strook gronds; aan het Bondscontingent, dat deels in 's Gravenhage ligt; aan de gewone en buitengewone commissarissen met al den nasleep van dien; de regterlijke magt en het inwendig beheer; — en men make de balans op van het voordeel, dat wij van Limburg, ten opzigte onzer finantiën, trekken.

(1) Men vergelijke de statistieke opgaven van den heer J. DOORMAN, 2de stuk; en de *Geschiedenis der belastingen in Nederland* van MR. P. H. ENGELS, bladz. 349 en 350.

Advertentiën.

Getrouwd:

J. W. BRANDTS, Weduwenaar, en *H. TEUNISSE*, Weduwe.

ARNHEM, den 29sten Julij 1848.

Voor kennisgeving.

PROVINCIE GELDERLAND.

Openbare Aanbesteding.

Op Vrijdag, den Elfden Augustus aanstaande, des middags ten twaalf ure, zal op het Gouvernements-Gebouw te *Arnhem* worden overgegaan tot de openbare aanbesteding, bij inschrijving en opbod, van

Het doen UITVOEREN *van eenige* WERKEN *aan en bij de* LANDS-GEBOUWEN *aan de* Tolkamer, *te* Lobith, *in deze Provincie.*

Het bestek en de voorwaarden zullen ter lezing liggen aan het Gouvernements-Gebouw te *Arnhem*; te *Lobith* bij *STOKMAN*; te *Pannerden* bij *D. VERWAAIJEN* aan den Molen; te *Millingen* bij *REIJMERS* in den *Zalm*; te *Lent* aan het Veer; te *Nijmegen* bij *F. VAN MEURS*; te *Arnhem* bij de Weduwe *MALJEN* in het Koffijhuis *de Harmonie* en te *Aalten* bij *VAN EERDEN*.

Zullende voorts nadere informatiën te bekomen zijn bij den Heer Hoofd-Ingenieur *FERRAND* en den Heer Ingenieur *CONRAD*, beiden te *Arnhem*.

Arnhem, den 25sten Juli 1848.

De Minister van Staat, Gouverneur der Provincie *Gelderland*,

SCHIMMELPENNINCK VAN DER OIJE.

De Notaris *DE KRUIFF*, te *Voorst*, zal, op Woensdag den 9den Augustus eerstkomende, om 10 uur, aan de *Tesse*, onder *Brummen*, verkoopen:

Het *GROOTE* en *KLEINE LEUSVELD*, en de *GANZENKOLKEN*, onder *Voorst* en *Brummen* gelegen, waarvan is ingezet:

Het 1ste	Perceel	op	ƒ2610.
» 2de	»	»	» 2100.
» 3de	»	»	» 1650.
» 4de	»	»	» 1010.
» 5de	»	»	» 650.
» 6de	»	»	» 770.
» 7de	»	»	» 480.
» 8ste	»	»	» 190.
» 9de	»	»	» 1910.
» 10de	»	»	» 3700.
» 11de	»	»	» 520.
» 12de	»	»	» 700.

Voorts de BOOMEN op die Goederen staande, als: 33 Perceelen PEPPELEN en 8 Perceelen EIKEN.

Men verlangt in de provincie *Gelderland* TE HUUR of TE KOOP terstond, eene HEERENHUIZING of KLEIN BUITENVERBLIJF met *6 à 7* KAMERS een Grooten TUIN, bij voorkeur gelegen aan den Straatweg bij een aangenaam gelegen Dorp. — Hierop reflecterende gelieve men zich *franco* te adresseren, onder de Letters Z. A., bij *J. W. HORSMAN*, Logementhouder te *Ruurlo*.

††† Bij Brieven van meerderjarig-verklaring door den *Hoogen Raad der Nederlanden*, op den 11den Julij 1848 verleend, goedgekeurd bij Koninklijk besluit van den 19den Julij 1848 No. 96 en geregistreerd te *'s Gravenhage* den 27sten Julij daaraanvolgende, zijn aan *MARIA FRANÇOISE AGATHA VAN HASSELT*, wonende te *Velp*, gegeven alle de REGTEN bij de Wet aan meerderjarigen toegekend, behoudens de bepaling van artikel 478 van het Burgerlijk Wetboek.

Geschiedende hiervan openbare aankondiging ter voldoening aan artikel 486 van hetzelve Wetboek.

's Gravenhage, den 28sten Julij 1848.

CLANT,
Procureur bij den Hoogen Raad.

Scrophuleuze Zweren,

DOOR DE

Holloway's Pillen en Zalf genezen.

De Heer *C. BROOK*, wonende te *Standishall*, te *Suffolk*, had zijn gansche borst overdekt met een korst Scorphuleuze Zweren; hij leed hieraan reeds 10 jaren en was gedurende al dien tijd onder behandeling der kundigste Chirurgijns en in de ziekenzaal te *Wortester*, zonder dat men hem kon genezen, nu is hij even als zoo veel andere dergelijke lijders door de *HOLLOWAY'S Pillen en Zalf* genezen. Deze middelen worden met de beste uitkomst door lijders aan *jicht*, *rheumatic en stramme ledematen gebezigd*.

Zijn op *franco-aanvrage*, à contant te bekomen, bij den Heer *P. ROMEIJN*, *Fz.*, Depôthouder te *Arnhem*; den Heer *D. WILMERINK*, te *Doesborgh* of aan het Hoofddepôt bij den Heer *F. E. VAN SANTEN KOLFF*, te *Rotterdam*, alsmede te *Londen*, Strand 244 *HOLLOWAY'S* Etablissement.

Door het vermeerderd debiet zijn de Prijzen thans de volgende:

Doosjes Pillen van ƒ0.90, ƒ2.10, ƒ3.30, ƒ7.75, ƒ15.50, ƒ23.50; *Potjes Zalf* van ƒ0.90, ƒ2.10, ƒ3.30, ƒ8.15, ƒ15.90, ƒ23.90.

Rijn-Stoomboot-vaart.

KEULSCHE-MAATSCHAPPIJ.

DAGELIJKSCHE DIENST

Van Arnhem direct naar Keulen, Mainz, Mannheim, Straatsburg en tusschen gelegene plaatsen.

Vertrek van Arnhem, *des morgens ten 6 ure*, om nog denzelfden avond te *Keulen* aan te komen.

Nadere inlichtingen zijn te bekomen bij den Ondergeteekende te *Arnhem*, bij de Factorij van den Nederlandschen Rijn-Spoorweg te *Amsterdam*, en, door geheel het Rijk, aan de Kantoren van de Algemeene Expeditie-Maatschappij (*C. VAN DER HORST*) met welker Diligence-Diensten deze Vaart in onmiddellijk verband staat.

H. BUDDE GJzn.

††† Ten einde een NIEUWEN CATALOGUS te kunnen opmaken, worden zij, die nog Boeken uit de Lees-Bibliotheek van den ondergeteekende onder zich hebben, vriendelijk verzocht, dezelve zoo spoedig mogelijk terug te zenden. — De Bibliotheek zal gedurende ééne maand GESLOTEN zijn.

G. VAN ELDIK THIEME.

*** Bij *W. VAN BOEKEREN* is uitgegeven en alom verzonden:

I. Naar PARIJS, HAVRE en TOURS; in den Zomer van 1847. Door Mr. *A. W. ENGELEN*; met platen, à . . . . . . ƒ3.90.

II. WANDELINGEN door GELDERLAND en aangrenzende NOORD-BRABANDSCHE, LIMBURGSCHE en PRUISISCHE GEWESTEN. Door denzelfden; met platen, à. . . . . ƒ3.60.

III. LOTGEVALLEN van een' OFFICIER in Hollandsche Dienst, in 't begin der 18de Eeuw, door *W. STORK*, à . . ƒ3.90.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 31 Juli 1 El 6 Palm 2 Duim; gew. 0 D. gev. 2 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.

A°. 1848. DINGSDAG, 1 AUGUSTUS. No. 62

HAAGSCHE BERIGTEN.

BIJBLAD TOT DE ARNHEMSCHE COURANT.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, den 31 Julij.

Bij koninklijk besluit van den 8, is ingetrokken het bevel tot onteigening ten algemeenen nutte van een aantal eigendommen ten behoeve der Overijsselsche spoorwegmaatschappij, voor den aanleg van eenen ijzeren spoorweg van Kampen over Zwolle en Raalte naar Almelo, en zulks ten gevolge dat, door de ontbinding dier maatschappij, de uitvoering van het voorschreven werk is komen te vervallen.

— Eergisteren middag ten 12½ ure is H. M. de koningin, vergezeld van Z. K. H. prins *Hendrik*, met eenen specialen spoortrein uit deze residentie naar Gelderland vertrokken, om eenigen tijd op het landgoed van den baron *van Heeckeren* door te brengen. Z. M. de koning heeft H. M. tot aan het station van den spoorweg uitgeleide gedaan.

— Men verneemt, dat Z. K. H. prins *Frederik* der Nederlanden onlangs eene som van ƒ500 aan den heer burgemeester dezer residentie heeft doen toekomen, om verder ter hand te stellen aan de commissie tot het verschaffen van werk aan de ambachtslieden, gedurende den zomer.

— De Eerste Kamer der Staten-Generaal heeft, in hare zitting van eergisteren, na langdurige beraadslagingen, *verworpen*: 1°. het ontwerp van wet tot afschaffing der straffen van geeseling en brandmerk, en 2°. dat tot het niet-vervullen van vacatures in de provinciale geregtshoven.

Daarentegen heeft zij *aangenomen*: 1°. het ontwerp tot het verleenen eener buitengewone geldelijke bijdrage aan de maatschappij van weldadigheid; 2°. dat tot regeling en opheffing der fondsen voor kwade posten voor de personele belasting en het patentregt; 3°. dat tot aanvulling der baten en lasten van den achterstand over 1840 en vroeger, en 4°. dat tot regeling van het fonds, voortspruitende uit den verkoop van domeinen.

— Heden morgen zijn bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingekomen de antwoorden van de regering, op de bedenkingen, die in de afdeelingen der Kamer gemaakt zijn op de twaalf ontwerpen van wet, strekkende tot herziening der Grondwet. Dezelve worden thans gedrukt en zullen spoedig rondgedeeld worden. Die antwoorden moeten op nieuw het onderwerp van de overwegingen in de afdeelingen uitmaken, en eerst naar aanleiding daarvan wordt het algemeen verslag van de Commissie van rapporteurs opgemaakt, waarop de algemeene beraadslagingen in de Tweede Kamer een aanvang zullen kunnen nemen.

— In de Donderdag ll. te Amsterdam door de Nederlandsche Handelmaatschappij gehouden veiling van 78,854 kranjangs en kanassers en 19 vaten Java-suiker, is alles van ƒ9.25 tot ƒ32.50 contant verkocht, zijnde ƒ2 à ƒ3 boven taxatie.

— Gisteren avond heeft in de Groote Kerk alhier, de plegtige bevestiging plaats gehad van den nieuw beroepen leeraar, den Wel Eerwaarden en Zeer Geleerden Heer D°. *H. L. Oort*, laatst predikant te Delft, in plaats van den Wel Eerwaarden Heer D°. *Roozeboom*, die onlangs benoemd is tot secretaris-generaal van het departement voor de zaken der hervormde en andere eerediensten. Dit dienstwerk werd verrigt door den Wel Eerwaarden Heer D°. *Jas*, die tot tekst gekozen heeft: *Lucas* XV, vs. 3 — 7. Aanstaanden Woensdag avond zal Zijn Wel Eerwaarde zijne intrée-predikatie houden.

— Heden nacht omstreeks 12 ure kwam een vader zeer beschonken te huis. Zijn zoon, die niet zeer vlug ter been was, vroeg hem echter, of hij hem op den trap, dien hij moest opgaan, om naar boven te komen, wilde ondersteunen. De vader gaf den jongeling een bits antwoord, en duwde hem toe: *breek den nek*. Toen de vader de hoogte van den trap bereikt had, stortte hij onmiddellijk naar beneden, zonder het levenslicht meer te aanschouwen.

— De commissie tot oprigting van een monument voor wijlen den heer *J. van Wijk Pz.*, te Kampen, heeft ter kennis van de voormalige leerlingen van den overledene gebragt, dat het monument den 15 Augustus eerstkomende zal zijn geplaatst en de onthulling van hetzelve, door haar op dien dag, des namiddags ten half een ure, is bepaald, weshalve de leden dier commissie hunne voormalige mede-discipelen bij dezen tot het bijwonen dier plegtigheid op den gestelden tijd, uitnoodigen.

— Men verneemt, dat door HH. burgemeester en wethouders te Leeuwarden, dezer dagen hun ontslag uit hunne respective betrekkingen is ingeleverd. Als vermoedelijke oorzaak geeft men op, dat zij zich gekrenkt gevoelen over de benoeming van den heer *Piekema*, tot commissaris van politie ter dier stede, daar deze heer geenszins op de voordragt, in der tijd door H. Ed. Achtb. opgemaakt, voorkwam, en dus deze benoeming niet met hunne inzigten strookte.

LIMBURGSCHE ZAKEN.

Uit Maastricht wordt van eergisteren geschreven, dat Z. Exc. de heer *Lightenveldt*, aldaar aangekomen, zeer drukke conferentien met de overheden houdt. Ten gevolge der instructien, door Z. Exc. medegebragt, heeft de gouverneur van Limburg de volgende proclamatie uitgevaardigd:

»De gouverneur van het hertogdom Limburg brengt ter kennisse van de inwoners dezer provincie, overeenkomstig de bevelen, welke hij van regeringswege ontvangen heeft:

»Dat een besluit, den 19 Julij 1848, door de nationale vergadering van Frankfort genomen, bij velen het denkbeeld heeft doen ontstaan, dat de scheiding van het hertogdom Limburg van Nederland eene uitgemaakte en erkende zaak is;

»Dat een dergelijk denkbeeld ten gevolge kan hebben stoornis der rust en miskenning van het wettig gezag;

»Dat Z. M. de Koning der Nederlanden, zoo door de Grondwet, als door zijn' eed en door de traktaten, verpligt is, Limburg overeenkomstig de wetten van het land te besturen, en de onschendbaarheid van het grondgebied des koningrijks te handhaven;

»Dat de wettige toestand van Limburg, welke reeds gedurende acht achtereenvolgende jaren bestaan heeft en algemeen erkend is geworden, kan noch mag ophouden dan met toestemming des Konings en goedkeuring der wetgevende magt.

»*Limburgers!* Uit dien staat van zaken vloeit voort, dat het wettig gezag des Konings moet zijn en blijven geëerbiedigd.

»Blijft dus rustig, onderwerpt u aan orde en wet. Het welbegrepen belang en het heil van Limburg vorderen zulks.

»Onlusten en geweld hebben nooit tot heil van een land of eene stad gestrekt, doch steeds tot verderf en tallooze rampen geleid.

»Wacht, dien ten gevolge, kalm en rustig, en met het oog op de bestaande traktaten, dat de toekomst door de Doorluchtige partijen geregeld zij, en zijt gereed, u tegen elken geweIddadigen aanval te verzetten, waaraan de personen, de eigendommen of wettige overheden mogten blootgesteld zijn.

»Ofschoon de gestrengste krijgstucht in acht nemende, zal de militaire magt van den Staat elke inbreuk op de orde en rust, evenzeer als elken aanval op het wettig gezag, krachtdadig weten te bedwingen. Hare roeping is niet den krijg in deze streken te brengen, maar alleen de kracht der wet en uw aller veiligheid te doen eerbiedigen.»

— De kamer van koophandel van Maastricht heeft het volgende adres naar den Haag gezonden:

Aan Zijne Majesteit den Koning.

Sire!

Toen eenige maanden geleden het gerucht verspreid werd, dat eenige personen pogingen in 't werk stelde, om door de duitsche rijksvergadering de afscheiding van Limburg en Nederland en de inlijving van dat hertogdom in den duitschen bond, te verkrijgen, heeft de kamer van koophandel en fabrieken te Maastricht getracht aan Uwe Maj. bloot te leggen de noodlottige gevolgen, die voor Limburg in 't algemeen en voor Maastricht en Venlo in 't bijzonder, zouden voortvloeijen uit zulk eene verandering van Limburgs toestand; en bij die gelegenheid hebben wij Uwe Majesteit eerbiediglijk verzocht de belangen onzer provincie bij de bondsvergadering wel te willen verdedigen.

De verzekering dat Uwe Majesteit veel belang stelt in het lot van deze provincie, van de eene zijde, en de onwederspreekbare regten die de tractaten aan Uwe Majesteit toekennen, van de andere zijde, deden ons met gerustheid den uitslag van deze belangrijke zaak afwachten.

Maar weldra zagen wij ons in die verwachting teleurgesteld. In weerwil der stellige regten van Uwe Majesteit, ondanks de onheilen die over onze provincie zouden komen, heeft de duitsche Rijksvergadering, in hare zitting van den 19 dezer maand, beslist, dat de vereeniging van Limburg met Nederland onder dezelfde constitutie en dezelfde wetgeving onvereenigbaar is met de beginselen der constitutie van het Duitsch Verbond en bij gevolg heeft zij de afscheiding van het hertogdom van het Koningrijk der Nederlanden uitgesproken.

De Kamer vermeent, dat het na die beslissing, meer dan ooit te voren haar pligt is de tusschenkomst van Uwe Majesteit in te roepen; zij zal niet herhalen, welke onberekenbare onheilen onze stad bedreigen, indien er gevolg wierd gegeven aan die beslissing; zij zal zich bepalen met Uwe Majesteit te herinneren aan den afgezonderden toestand van Maastricht en Venlo en zich overigens aan haar vroeger verzoekschrift refereren.

De Kamer van koophandel en fabrieken van Maastricht neemt dan de vrijheid, Uwe Majesteit eerbiedig en dringend te verzoeken zijne regten en de belangen der ingezetenen van Limburg met kracht tegen over de duitsche Rijksvergadering te doen eerbiedigen, ten einde dat hertogdom voor den ondergang, die het bedreigt, te behoeden.

Maastricht, 27 Julij 1848.

De Kamer van Koophandel en Fabrieken.

(Volgen de onderteekeningen.)

— De advocaat *van Wintershoven* heeft in een brief *« de afscheiding als eene zekere zaak beschouwd.»* Het *Journal du Limbourg* merkt deswege het volgende op: «Als advocaat moest hij nogtans weten, dat de beslissing der vergadering te Frankfort niets anders is dan eene blijkbare berooving, eene openlijke schending der tractaten, waartegen men zich moet verdedigen en waarover men de zege moet behalen, wanneer eene magtige regering zich tusschen Nederland en Duitschland al plaatsen om het vraagpunt te onderzoeken. *Daar nu die onderhandelingen geopend zijn, is niets minder zeker dan de afscheiding.*

— In een brief uit Parijs, van den 29 Julij, in het *Antwerpsch Handelsblad*, leest men: «Ongelukkiger wijze zal Italie in het vervolg niet met Oostenrijk alleen, maar ook met het Duitsche verbond te doen hebben. De Aartshertog *Jan* verstaat zich met de Rijksvergadering om te verklaren, dat Venetie de banden heeft geslagen aan de Duitsche nationaliteit. De Duitsche democratie toont, dat zij de denkbeelden van verovering koestert, die zoo langen tijd en met zoo veel regt aan de Fransche democratie verweten zijn. Duitschland zakt den Rhijn af door Limburg en Luxemburg en komt op de Maas om Frankrijk in te sluiten en reeds worden er in het hertogdom Baden pampletten verspreid, om den Elzas en Lotharingen tot het Duitsch verbond te doen toetreden.»

LUXEMBURGSCHE AANGELEGENHEDEN.

Uit Luxemburg wordt van den 26 geschreven, dat bij koninklijk besluit van den 10, de nieuwe Constitutie met 1°. Augustus en de wet op de regterlijke organisatie met 1°. October zal worden ingevoerd.

Bij besluit van den 21, is met 1°. Augustus eervol ontslag verleend: aan den heer *de la Fontaine*, gouverneur van het groothertogdom; aan de heeren *Ulveling*, *Pescatore*, *Simons*, regeringsraden, en aan den heer *Jurion*, secretaris-generaal der Stenden en van den regeringsraad.

— Men schrijft uit Luxemburg van den 26 Julij:

«Te midden der barricaden te Berlijn, uitte de Koning van Pruisen deze woorden, die zoo veel weerklank moesten vinden: *Ik stel mij aan het hoofd der beweging; eenheid van Duitschland.*

Deze woorden deden het oude Germaansche ligchaam uit zijn graf verrijzen, en ziedaar dat 40 millioen menschen, 25 verschillende volken, van Triest af tot aan Turkije en ongeveer langs de geheele lengte van Europa, elkander bijeenroepen, om te Frankfort die Duitsche eenheid, dat Duitsche keizerrijk, droombeeld van een Koning in een oogenblik van angst, dat Duitsche keizerrijk, als eene hulp ingeroepen, te gaan stichten.

Men moet het zich niet ontveinzen: het Parlement van Frankfort, zuiver aan het volk ontvloeid, heeft zich vereenigd als of het voorziene en mogelijke gebeurtenissen zou verwezenlijken, als of het zou voldoen aan staatkundige behoeften, die als 't ware door instinct gekend werden.

Het Parlement werkt met eene naauwgezetheid en volharding, die èn zijne goede trouw èn zijne verwachtingen voor de toekomst aantoonen.

Maar wat belooft de toekomst ons?

Zal die Duitsche eenheid, die de natiën door ineensmelting zal doen verdwijnen, zich vestigen?

Zal dat Duitsche rijk, hetwelk magtige Koningen het hoofd zal doen buigen, door ze aan eene eenige en opperste magt te onderwerpen, zich vestigen?

Zal dat gemeenlijk belang, dat de volken tot in hunne inwendige staatsregeling zal beheerschen, zich vestigen?

Die moeijelijkheden, waarvan er slechts eenige zijn aangetoond, schijnen zeer ernstig en tevens onoplosbaar toe aan iedereen, die de verbitting, waarmede de vrijheidskoorts de gemoederen heeft aangedaan, niet voorbij ziet.

Hoeveel zaken zijn er niet, die op het eerste gezigt onvereenigbaar schijnen met de gezonde rede en die men echter beproeft alsof niets eenvoudiger en natuurlijker ware. En het parlement streeft steeds blindelings voorwit; het speelt reeds, ofschoon zonder troon, den keizer van Duitschland; zijn bestuurder ontvangt het bezoek van koningen; zonder financien, stelt het een gouvernement daar; zonder troepen, heeft het zijn' minister van oorlog.

Het drijft den spot met de behoedzaamheid van Luxemburg, verklaart Italie den oorlog, dreigt Hanover met eene tuchtiging, stoort zich niet aan de omzigtigheid van Pruissen, bekragtigt niet het woord door den koning van Pruissen aan Sleeswijk gegeven, ontneemt Limburg aan de Nederlanden, vormt een leger van 750,000 man, erkent de fransche republiek en verzamelt eene vloot.

Dat alles verdient opmerking en is niet het feit van eenige personen, die zoo maar wat in de lucht schermen, maar de stoute handeling eener groote staatkunde.

Wij hebben het gezegd, de toekomst zal ons het raadsel oplossen. Dat men zich echter overal haaste, ten einde de rust der wereld te verzekeren.

Niet zonder wezenlijke ongerustheid volgen wij toch de handelingen van 't Parlement.

Zoo men zegt zijn wij aan het duitsche ligchaam verbonden: wij gevoelen dan ook elke beweging die dat ligchaam maakt.

Behalve dat onze instellingen door een' oppermagtigen wil met onderdrukking bedreigd worden, hebben wij nog veel te vreezen voor onze financiële belangen.

De opbrengst der tolliniën zal strekken tot onderhoud van de bondstroepen: wij zien ons dus beroofd van een onzer voornaamste middelen.

Wij zullen het inkomen van de keizerlijke kroon, de bezoldigingen der ministers, der afgezanten, van het geheele personeel der administratie, moeten betalen.

Wat zal de vloot ons niet kosten, wanneer het aandeel, dat Luxemburg moet betalen in de zes millioen thalers, die reeds zijn toegestaan en die nog maar alleen strekken tot het zamenstellen eener vloot, reeds honderd duizend franken bedraagt; en we moeten het ronduit en onbeschroomd verklaren, dat, uit het oogpunt van onze bijzondere belangen, dat geld in 't water is geworpen.

Maar wat nog zwaarder weegt, is het vormen van een leger.

Wij zijn in het opgegeven cijfer voor twee duizend zes honderd man begrepen; men zegt, we hopen dat het een valsch gerucht is, het gouvernement heeft in last die soldaten te verzamelen; maar men eischt daardoor eigenlijk millioenen, en hoevele huisgezinnen worden daardoor niet in leed gedompeld!

Ja millioenen, en we deinzen er voor terug, wij die weten dat het land ze niet kan opleveren. 't Is waar men spreekt er van, dat eene mobile garde, gedeeltelijk bestaande uit geregelde troepen, in de plaats zou worden gesteld, maar dan zullen we onder de militaire plak zitten; dat is toch de wensch en het belang niet van ons platte land.

Wij, arme, nietsbeteekende Luxemburgers, we kunnen slechts de stem der billijkheid en der hoop verheffen tegen de overdrevene vorderingen: laten we dan, als onze meening, verklaren, dat de toestand van Europa in geen enkel opzigt het op de been brengen van zulk eene groote militaire magt vordert; en dat het onstaatkundig en onmenschelijk is, ons, in een oogenblik dat de stilstand van handel en nijverheid overal en alles drukt, door nog grootere wapeningen uit te putten. Wij hopen dan ook, dat de verstandige denkbeelden versterkt zullen worden door rust en kalmte en dat de algemeene staatkunde het gevaar van oorlog hoe langer hoe meer zal verwijderen.

Men meldt ons dat de amnestie, die de koning zoo edelmoedig heeft toegestaan, op het oogenblik wordt ten uitvoer gelegd: men opent de deuren der gevangenissen voor de personen, die in de laatste tijden in hechtenis zijn genomen voor verschillende misdrijven, welke min of meer met de staatkundige gebeurtenissen in verband staan.

De koning heeft ook hier weder die wijsheid en goedertierendheid, welke zijn karakter zoo eigen is, in 't licht gesteld: de schoonste inhuldiging eener constitutie is die, welke met weldaden gepaard gaat.

Wij zijn overtuigd dat de amnestie in ruime mate is toegepast.

Buitenlandsche berigten.

Turkije. — In *Wallachije* worden de zaken meer ingewikkeld. De brieven van daar kondigden, nauwelijks eenige dagen geleden, aan, dat er op het oogenblik dat men dit het minst verwachtte ten voordeele van den prins *Bibesco* eene tegenomwenteling in Bucharest had plaats gegrepen. Maar 't schijnt dat het volk van Wallachije al zeer wispelturig is. Eene nieuwe revolutie is op die tegenomwenteling gevolgd. Wederom wil men niets weten van den prins *Bibesco* en er is een nieuw voorloopig bewind gevormd. Men verwachtte dagelijks, dat het door de aankomst der Russen zou omvergeworpen worden, wier aankomst te Bucharest men te voorbarig had aangekondigd. Inderdaad, zegt een belgisch blad, wij zouden niet kunnen begrijpen, dat de Staten van het westen den oorlog zouden voeren voor een volk, dat eigenlijk zelf niet best schijnt te weten wat het wil en dat met revolutie en contra-revolutie speelt.

Rusland. — Het *Journal de Francfort* deelt, onder dagteekening van St. Petersburg, 6 Julij, eene circulaire mede, welke door den russischen minister van buitenlandsche zaken aan de russische gezantschappen in Duitschland is gerigt.

In dat staatsstuk wordt herinnerd aan de vijandige houding, door Pruissen en eenige redenaars der duitsche vergaderingen tegen Rusland aangenomen; aan het kosteloos per spoortrein overbrengen van de poolsche uitgewekenen die uit Frankrijk kwamen, met het blijkbaar voornemen om de oproervaan op russisch grondgebied te planten, en daarna voegt de heer *Nesselrode* er bij:

«Weldra is er een betreurenswaardige oorlog verklaard aan eene Noordsche monarchy, wier ongeschonden bestaan wij gewaarborgd hebben en wier instandhouding van groot belang is voor het evenwigt van Europa; deze krijg had gemakkelijk verwikkelingen kunnen veroorzaken, door de denkbeelden van heerschappij ter zee, die de volksmenigte daaraan hechtte, en die den algemeenen vrede, den handel en de belangen der oevermagten van de Oostzee bedreigden.

«Terzelfder tijd konden het oproer van het groothertogdom Posen en de staat van zaken in Gallicie de inwendige rust onzer provincien in ernstig gevaar brengen.»

De heer *Nesselrode* verklaart intusschen, dat indien Rusland, in weerwil van al die gelegenheden tot eene aanvallende houding, waaruit het gemakkelijk een voorwendsel zou hebben kunnen vinden, het niet te minder zou volharden bij het besluit, eenige maanden geleden door den keizer kenbaar gemaakt, dat het zich in het minst niet zal inlaten met de inwendige aangelegenheden van de andere staten en dat het troepen zal wapenen en op de grenzen brengen, alleen als maatregel van voorzorg, en ten einde zich niet door onverwachte gebeurtenissen te laten overvallen.»

De heer *Nesselrode* beveelt aan de russische afgezanten in Duitschland al het mogelijke te doen, om de personen tot welke zij in verband staan te overtuigen, dat Rusland steeds zeer vredelievend gestemd is ten opzigte der andere mogendheden en ten opzigte van Duitschland in 't bijzonder.

Het Noorden. — Men berigt thans stellig, dat de onderhandelingen, tot het treffen van een' wapenstilstand tusschen de Duitsche troepen in Sleeswijk en den Deenschen opperbevelhebber, tot geen resultaat hebben geleid, zoodat de tijdelijke wapenstilstand opgehouden heeft.

— In de zitting der Pruissische nationale vergadering van den 28 heeft de voorzitter van den raad eene verklaring gedaan, strekkende tot nadere bevestiging van het reeds bekend gemaakte, dat de *wapenstilstand met Denemarken afgebroken is.* De minister heeft er bijgevoegd, dat het tijdelijk mislukken der pogingen, om den vrede te bewerkstelligen, de hoop niet heeft doen verloren gaan, binnen kort het gewenschte doel te bereiken; dat hij nu nog niet alles kon mededeelen, wat omtrent deze aangelegenheid verhandeld was; dat hij hoopte, dit echter spoedig te kunnen doen, en vertrouwde, dat de vergadering alsdan de overtuiging zou erlangen, dat de regering van Z. M. den bijna ondragelijken toestand van den Oostzeehandel en al de verderfelijke gevolgen daarvan voor een groot gedeelte der monarchy, evenmin als de handhaving der eer van Pruissen en van Duitschland, in haren ganschen omvang, uit het oog verloren heeft.

— Naar men uit Rendsburg schrijft, heeft zich het gevolg van de afbreking der onderhandelingen reeds doen gevoelen. De Denen hebben, onder anderen, in de omstreken van Eckernförde eene poging gedaan tot landing, waarschijnlijk om buit te maken. Dit is hun mislukt. Zij hebben echter eenige bommen landwaarts geworpen, waardoor een nieuwsgierige gedood is.

Duitschland. — Den 27 Julij is het in de nationale vergadering van Duitschland, ten aanzien van het zoo lang besproken poolsche vraagstuk, tot eene beslissing gekomen. Een voorstel van de hevige liberalen, dat deze aangelegenheid aan het oordeel van een algemeen congres, tot het herstel van het aloude Polen, zou worden onderworpen, is met 333 tegen 139 stemmen verworpen, en daarop is, na het afwijzen van nog andere voordragten van die zijde, met 342 tegen 31 stemmen, het beginsel aangenomen, dat een deel van Posen, als behoorende tot Duitschland, zal worden erkend, en dat de posensche afgevaardigden in het parlement zullen worden toegelaten. De voorloopige grensscheiding is almede goedgekeurd. Na het afwijzen van het eerste voorstel, hebben de hevige liberalen zich meestal van de stemming onthouden. Ten slotte hebben zij daaraan weder deel genomen, toen het voorstel in omvraag werd gebragt: «dat het duitsche parlement zou verklaren de verdeeling van Polen als een smadelijk onregt te beschouwen, en dat het duitsche volk zich verpligt rekent mede te werken tot het herstellen der zelfstandigheid van dat land.» Na eene zeer onstuimige beraadslaging, waaraan de hevige liberalen geen gering deel namen, is ook dit voorstel, met 333 tegen 101 stemmen, verworpen.

— De engelsche dagbladen leggen nog weinig vertrouwen in de tegenwoordige fransche regering aan den dag; zij meenen dat generaal *Cavaignac* nog eene partij moet scheppen, eer hij zich als verzekerd in het bewind zal kunnen rekenen; dat hij nog te zeer omringd is van revolutionnairen, en dat het vele jaren kan aanhouden vóór men mannen van meerder staatkundigen waarborg in dat ongelukkig land aan het roer zal zien.

Terwijl deze beschouwingen aldus hoogst ongunstig voor Frankrijk uitvallen, zoo begint er in Engeland meerdere neiging tot Duitschland zigtbaar te worden. Men verneemt toch, dat lord *Cowley* door de engelsche regering zal afgezonden worden, om den Rijksbestuurder wegens zijne benoeming geluk te wenschen. Aan den anderen kant is de ridder *Bunsen*, de bekende vertegenwoordiger van Pruissen te Londen, dezer dagen naar Berlijn afgereisd, waarheen hij door zijne regering is geroepen, om over de tegenwoordige crisis van Duitschland te worden geraadpleegd.

«Indien wij echter bijzondere berigten uit Frankfort mogen vertrouwen, zegt de *Times*, dan komt het niet onwaarschijnlijk voor, dat de belangrijke post van president van den raad en minister van buitenlandsche zaken bij het voorloopig uitvoerend bewind aldaar, aan Z. Exc. zal worden aangeboden, en wij mogen uit zijne groote ondervinding en grondige kennis van de behoeften en wenschen van Engeland en Duitschland opmaken, dat de keus van den aartshertog *Jan* wel niet beter dan op den ridder *Bunsen* zou kunnen vallen, om *die goede verstandhouding tusschen ons en onze duitsche stamverwanten te bevorderen, welke zoo gebiedend voor de dierbaarste belangen van beide landen gevorderd wordt.*

«Mogt dit berigt uit Frankfort gegrond zijn, en de schitterende rol voor dezen uitnemenden staatsman weggelegd, om de buitenlandsche bestemming van 45 millioenen menschen te leiden, dan kunnen wij niet voorbij, te zeggen, dat zijn vertrek uit Londen een wezenlijk open vak zal laten.» Het blad weidt nu in den lof des staatsmans uit, en eindigt met te zeggen, dat hij nog wel zou kunnen terugkeeren in hooger betrekking, namelijk als vertegenwoordiger van het vereenigd duitsch rijk aan het hof van St. James.

Den 26 heeft de ridder *Bunsen* nog te Londen eene vergadering van Duitschers voorgezeten ter viering van de verheffing des rijksbestuurders, waarin hij met veel warmte jegens Engeland het woord gevoerd heeft, waar aan de stormen van den tijd het hoofd wordt geboden, en wel daardoor, omdat Engeland wist met den tijd mede te gaan. Duitschland zag naar dat voorbeeld met vertrouwen uit en herinnerde zich tevens, dat een zijner vorstentelgen de gemaal was van Brittanjes souvereine.

Graaf *Dieterichstein*, gezant van Oostenrijk, juichte de keuze toe van den aartshertog *Jan*, tot vereeniging en bevrijding van Duitschland; hij verzekerde dat Oostenrijk niet minder bereid was, om den rijksbestuurder in zijne heilige taak te ondersteunen, als om elke opoffering te brengen, waartoe zijne vaderlandsliefde mogt geroepen worden. Oostenrijk zou zijne zaak niet van de duitsche scheiden, gelijk Duitschland niet van Oostenrijks zaak. Hij, de redenaar, had den rijksbestuurder lang van nabij gekend, en hij mogt wel het vertrouwen uitdrukken, dat die vorst ten volle zijne belofte zou nakomen.

De voorzitter beantwoordde die rede; hij betoogde, dat Duitschland altijd een volk was geweest; dat dit volk echter geen centraliserende Staat was, zoo als Frankrijk; dat er nog veel te regelen bleef, maar dat er niet aan Duitschlands eenheid te wanhopen was; dat in korte maanden reeds veel gedaan was, en dat er nog veel grooter dingen te volbrengen waren.

Nog verscheidene sprekers voerden het woord; onder anderen graaf *Kielmansegge*, die zeide, dat indien Duitschland zijne legers moest gebruiken, deze hun vaderland waardig zouden zijn, en dat Duitschland eene vloot had, als het slechts schepen bezat, daar er zeelieden genoeg in Hanover, Oostvriesland, Mecklenburg enz., voorhanden waren.

Den 28 Julij heeft lord *G. Bentinck* in het Lagerhuis aan de ministers gevraagd of het gerucht gegrond was, dat de Rijksvergadering, thans te Frankfort zitting hebbende, voornemens was eenen maatregel te nemen tot verhooging van wollen en katoenen goederen van 30 tot 75 daalders per centenaar. Men had gezegd, dat de afgevaardigden van Hamburg, Hannover en Saksen dien maatregel hadden ondersteund en dat deze maatregel waarschijnlijk den 1 September zou worden aangenomen, ten zij er blijken mogt, dat zulk een voorslag niet gunstig door Engeland zou worden opgenomen. Indien Engeland dus nog in tijds vertoogen inleverde, dan zou zulk een voorstel, dat met een verbodsregt tegen engelsche goederen gelijk zou staan, vermeden worden.

De heer *Labouchere* zeide, dat bij de regering nog niets van zoodanig een maatregel bekend was.

— Het Belgische blad *l'Indépendance* meldt, volgens bijzondere brieven uit Berlijn, dat de geschillen, die op het punt schenen van tusschen Pruissen en de vergadering van Frankfort uit te barsten, wel zouden kunnen verhoed en dat de moeijelijkheden uit den weg zouden geruimd zijn ten gevolge van wederzijdsche inwilligingen. De vergadering van Frankfort heeft in de poolsche zaak met wijsheid gehandeld: van den eenen kant doet zij daardoor de voornaamste moeijelijkheden verdwijnen, die tusschen haar en het pruissische Gouvernement zouden kunnen ontslaan, indien zij het gedrag van dat Gouvernement in het Groothertogdom had afgekeurd; van den anderen kant, verwijdert zij, wat de heethoofden daar ook van zeggen mogen, de kansen van een algemeenen oorlog; want het is duidelijk dat Frankrijk, nu het duitsche parlement zijne beschikkingen heeft kenbaar gemaakt, er niet meer aan denken kan ten voordeele van de dadelijke herstelling van het Koningrijk Polen tusschen beide te komen.

Oostenrijk. — Wederom wordt uit Weenen van den 26 geschreven, dat Z. M. de keizer binnen eenige dagen naar zijne hoofdstad zou terugkeeren. Den 24 heeft aldaar de eerste zitting van den Rijksdag, na de openings-zitting, plaats gehad. Daarin werd over onderscheidene voorstellen van leden, onder anderen over eene nieuwe militie-wet, beraadslaagd. Men beklaagde zich over de willekeur, welke thans bij de ligting van troepen heerscht. — Ook werd er eene interpellatie gedaan nopens Praag. Een lid vermeende, dat de opheffing van het beleg slechts schijnbaar was, en dat de staat van beleg daadwerkelijk voortduurde, niet alleen in Praag, maar door het geheele land.

— Uit Pesth wordt van den 21 gemeld, dat de kamer der vertegenwoordigers dien dag besloten heeft, 50,000 man, ter ondersteuning van Oostenrijk, naar Italië te zenden.

Italie. — Het dagblad *la Patria* van den 21 bevat het officiele protest des Konings van Napels tegen de akte van het Siciliaansche parlement, waarbij het den hertog van Genua benoemd heeft tot Koning over dat eiland.

Uit Turyn wordt geschreven, dat men daar een corps van 20,000 man uitrustte, en dat het weldra zou uitrukken, daar de daarvoor bestemde geweren van buiten 's lands reeds waren aangekomen. In de geschutgieterijen werd onophoudelijk gewerkt.

— De tijdingen uit Italie zijn belangrijk; zij luiden minder gunstig voor de Italianen, dan die der laatste dagen. De Piemontezen zouden in de omstreken van Villa Franca eene vrij zware nederlaag geleden hebben. Dit is de eerste maal sedert het openen van de vijandelijkheden, dat een eigenlijk gezegd Piemonteesch korps door de Oostenrijkers is geslagen. Tot heden toe hadden slechts Romeinsche, Venetiaansche of Toscaansche korpsen van de zijde der Italianen verliezen geleden.

Aan den anderen kant meldt men, dat de Piemontesche divisie, die bij de Governolo gecampeerd is, eene tweede overwinning behaald heeft.

De tijding van de nederlaag bij Villa Franca, heeft te Parijs de geruchten der fransche tusschenkomst weder eenigzins versterkt. Echter is het zeker dat het comité van buitenlandsche zaken geene mededeeling heeft ontvangen, die eenig vertrouwen aan die geruchten zou kunnen bijzetten.

— Te Rome wordt de toestand hoe langer hoe bedenkelijker. Het volk verklaart zich, al meer en meer, voor den oorlog. Den 19 is men als 't ware in de kamer der afgevaardigden binnengedrongen, en het verdient opmerking, dat die pogingen van aandrang van buiten door de meerderheid der kamer schenen goedgekeurd te worden. De brieven van den 20 vermelden, dat het ministerie *Mamiami* op nieuw zijn ontslag heeft ingediend en voegen er bij, dat de Paus een aanzienlijk persoon wiens naam onbekend is zou ontboden hebben, om hem met het vormen van een kabinet te belasten; maar dat die persoon zou geantwoord hebben, dat men vóór alles den oorlog moest verklaren.

Men had een weinig te veel gewigt gehecht aan hetgeen in de legatien is voorgevallen. Er is geen voorloopig bewind, maar een comité van oorlog gevormd. Het is intusschen waar, dat het comité zich onafhankelijk van het bestuur te Rome heeft verklaard.

Frankrijk. — Den 28 zijn eindelijk de beraadslagingen over het ontwerp nopens de clubs ten einde gebragt. — Het is met eene meerderheid van 629 tegen 100 stemmen goedgekeurd. — Een lid heeft doen opmerken, dat, onder zoodanige wet, het voortaan moeijelijker dan onder de vorige regering zal zijn, een banket tot stand te brengen.

De commissie der vergadering heeft, met 8 tegen 6 stemmen, de ontwerpen van het bewind nopens de dagbladen goedgekeurd.

— Men verzekert, dat de commissie van onderzoek naar de gebeurtenissen van Mei en Junij, hare verrigtingen genoegzaam ten einde gebragt heeft. Men voegt er echter bij, dat zij huiverig zou wezen, verslag aan de nationale vergadering van hare werkzaamheden te geven, naardien verscheidene hoog geplaatste personen in de gebeurtenissen zouden betrokken zijn.

— De jongste tijdingen uit Parijs luiden iets gunstiger nopens den terugkeer van vertrouwen en eenige meerdere levendigheid in de nijverheid, en zulks ten gevolge van de meerdere orde, die door den staat van beleg is tot stand gekomen. Intusschen blijft de stelling van den generaal *Cavaignac* zeer moeijelijk, daar hij zoowel aan de hevigen zijner eigene partij als aan hen die te ver zouden willen teruggaan, tegenstand moet bieden.

Overigens vestigen de buitenlandsche zaken in Parijs weder meer dan vroeger de aandacht; de vorderingen van de Oostenrijkers in Italie, de gebeurtenissen in Duitschland, de bewegingen der Russische troepen aan den Donau, de afzending eener Britsche vloot hetzij om in de italiaansche zaken klem aan de onderhandelingen bij te zetten, of wel om Spanje te bedreigen: dat alles en meer houdt de gemoederen der staatkundige wereld zeer gespannen. Men betreurt, in deze omstandigheden, zeer den bijkans hopeloozen toestand van generaal *Bedeau*, die wel het geschiktst voor mogelijke groote bewegingen in Italie zou geweest zijn. Het is te betwijfelen, of de duitsche democratie, beheerscht door het denkbeeld van haar overwigt, de bescherming van Italie wel aan Frankrijk zal overlaten. Er is in Duitschland eene talrijke partij, die alle oorspronkelijk duitsche bevolkingen en zelfs de grenslanden, waarin de duitsche kolonisatie zich gevestigd heeft, weder aan de duitsche nationaliteit wil hechten; Sleeswijk en Posen zouden dus weder tot het verbond terugkeeren, ofschoon de duitsche volkplanters, wier getal zeer groot is, aldaar de meerderheid niet uitmaken. Het congres van Frankfort wil Limburg en Luxemburg geheel van Holland afscheiden; een der leden heeft zelfs voorgesteld, om Holland, en waarom ook niet Belgie, in te slokken! Er zijn democraten in Duitschland, die het grondgebied tot aan Straasburg zouden willen uitstrekken, en die democraten hebben een beroep gedaan op de wapenen van Oostenrijk tegen de eventuele overgaaf van het italiaansche gedeelte van Tyrol aan *Karel Albert*. Niets valt dus meer te betwijfelen dan dat de duitsche volken zich zullen verzetten, om den Rijksbestuurder in eenen oorlog tegen de Franschen in Italie te volgen. Uit alle departementen worden troepen naar het leger der Alpen aangevoerd, waarvan de wezenlijke magt binnen kort niet minder zal zijn dan vóór de Junij-omwenteling. De generaal *Lamonuère* is van meening dat het oogenblik der afleiding van Ierland moet worden ten nutte gemaakt, want dat deze een verschrikkelijk karakter zou aannemen, indien de tusschenkomst van Frankrijk in Italie er een anderen in tijd en wijlen in Ierland zelf deed voorzien.

De arbeid aan de constitutie gaat met rassche schreden voorwaarts. De 15 rapporteurs der bureaux van de kamer hebben zich den 26 Julij aan de eerste commissie van de constitutie aangesloten.

De voorgestelde veranderingen zullen overwogen en de laatste redactie aan eene nieuwe beraadslaging in openbare zitting tegen half Augustus onderworpen worden

De groote beginselen die den grondslag van het belgisch staatsregt sedert 1830 uitmaken, te weten de vrijheid voor *allen*, zullen ongetwijfeld erkend en verkondigd worden in de bepaaldelijk aan te nemen fransche staatsregeling. Maar men zal het wel noodig oordeelen een aantal beperkingen te maken, om de partijen binnen de behoorlijke palen te houden en de republiek zal wel niet meenen, dat hare kinderen rijp zijn voor de onbepaalde vrijheid, die de Belgen sedert 1830 verkregen en in stand gehouden hebben.

De vrijheid der staatkundige vereenigingen zal aan zekere banden van orde worden gelegd zonder daarom onderdrukt te worden; men kan de verantwoordelijkheid niet langer als eene beperking beschouwen. De leden van het bureau eener club zullen zich bekend moeten maken en de opperhoofden zullen voor hunne partijgenooten moeten instaan.

De officiele snelschrijvers zullen, gelijk in Engeland, de overtredingen door woorden opteekenen en dikwijls de Brutussen van de wijk doen vallen door ze in een bespottelijk daglicht te plaatsen en op die wijze zal de questie der clubs, die van zooveel gewigt is te midden van een vurig volk, wel begrepen en uitgemaakt worden.

Ten opzigte der vrijheid van de drukpers, is het belangrijkste punt gelegen in het vraagstuk, of alle leerstellingen vrij zullen zijn en of de aanvallen tegen personen alleen zullen worden tegengegaan? En indien uit dit laatste mogt voortvloeijen dat het verboden was tegen de republiek en de eigendomsregten te schrijven, dan zou daarvan ook tevens het gevolg zijn, dat diezelfde partij van oorlog en schrik, die Belgie met gewapende band tot eene omwenteling wilde dwingen, in plaats van aan Belgie de vrijheid zou hebben gegeven, niets anders zou gedaan hebben dan de meeningen van vrijheid, die Frankrijk zelf niet zou gedoogen, in Belgie te verwoesten.

Een der neven van *Napoleon*, de zoon van *Jérôme*, heeft in de bureaux getoond groote kennis van krijgszaken te bezitten, gepaard met veel gezond verstand. De questie van plaatsvervanging, die bij oppervlakkige beschouwing anti-democratisch schijnt, werd door zijne uitleggingen op haar wezenlijk standpunt teruggebragt. Dienst voor allen, is gelijkheid van dienst. Het beleedigt zeker in 't algemeen het gevoel dat een persoon zich doet vervangen door een anderen persoon, tegen betaling van een zeker loon, maar als men de premiën tot eene vaste belasting brengt, die de rijken, welke zich van de dienst willen bevrijden, zullen moeten dragen, zullen zij de belangrijke som van 30 millioen in handen van 't gouvernement doen komen, en deze som zal strekken om de vrijwillige dienst te bevorderen. Hoe grooter nu het aantal vrijwilligers zal zijn, des te minder zal de bloedbelasting op de burgermassa drukken. Het vraagstuk dat moet worden opgelost bestaat hierin, dat er een leger moet worden gevormd uitsluitend bestaande uit vrijwilligers, en indien dit vraagstuk kan opgelost worden, dan voorzeker zal daartoe de mogelijkheid bestaan in een land zoo militair van aard als Frankrijk.

Men moet het als eenen wezenlijken vooruitgang in de parlementaire zeden aanmerken dat de tijden van sierlijke redevoeringen voorbij zijn. Men werkt veel in de bureaux, en als de zaken daar goed behandeld worden, dan behoeft men er niet lang meer over te redetwisten.

De generaal *Damesme*, het gewezen hoofd der mobile garde, is aan zijne bekomene wonden overleden.

Groot-Britannie. De berigten uit Ierland, van den 27, luiden steeds bedenkelijk. In het Zuiden van dat eiland had de gisting het toppunt bereikt, en had *O'Brien* een paar duizend man om zich vereenigd, ten einde wederstand tegen het gezag te bieden, dat allerwege, ingevolge de jongste wet, wapenen tracht op te halen om de hoofden der beweging gevangen te nemen. Het schijnt echter, dat die hoofden in tijds met de meeste wapenen uit Dublin naar de provincien geweken zijn. De toestand is dreigend, doch de uitbarsting nog *niet* daar, en men hoopt, dat de regering, door het afzenden van verscheidene regementen uit Engeland, er in slagen zal die te verhoeden. Van daar dan ook, dat de beurs den 27 te Dublin eene goede houding had. Met den electrischen telegraaf heeft men aanvankelijk eene zeer overdrevene tijding wegens onlusten in Ierland verbreid; de regering doet den dader of de daders hiervan opsporen. Intusschen is het eene waarheid, dat de toestand van Ierland bekommering genoeg heeft opgewekt, om de afzending van meerdere troepen te wettigen.

LAATSTE BERIGTEN.

Het Noorden. — Een berigt uit Kopenhagen, van 25 Julij, meldt, dat, op het ontvangen der tijding van het afbreken der onderhandelingen, een adjudant, die vroeger met generaal *Cavaignac* gediend heeft, de graaf *Harbou*, naar Parijs is vertrokken.

— Te Reval en Helsingfors hebben zich ook eenige cholera-gevallen opgedaan.

Duitschland. — In Brunswijk worden onder de jonge militairen ook pogingen aangewend, om deze de huldiging van den Rijksbestuurder te doen weigeren.

— De koning van Pruissen heeft weder een bezoek aan zijne hoofdstad gebragt.

— Het Frankforter half-officieel blad behelst een antwoord op de beschouwingen van sommige duitsche bladen over het Centraal-Bestuur, hetwelk met deze regelen eindigt: «Het levensbeginsel der nieuwe Bondsmagt is dat der volksheerschappij. Zich thans nog met de gebiedende vorderingen van die heerschappij in wederspraak te stellen, moet ons te laat en gevaarlijk voorkomen.»

— Den 30 heeft te Keulen een luisterrijk feest ter eere van de verheffing van den aartshertog *Jan* en van Duitschlands eenheid plaats gehad.

Te 's Gravenhage, bij GEBROEDERS BELINFANTE.